

KLĀRKA A PODIVUHOBNĀ ZVĪRĀTKA

Sūvička
pomocnice

Tom Huddleston

FRAGMENT

Klárka a podivuhodná zvířátka Sůvička pomocnice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tom Huddleston

Klárka a podivuhodná zvířátka –
Sůvička pomocnice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

★ ★ ★ ★ ★
KLĀRKA ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
A PODIVUHODNĀ
★ ★ ★ ★ ★
ZVĪRĀTKA ★ ★

Tom Huddleston

ilustrovala SOPHY WILLIAMSOVÁ

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
KLĀRKA ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
A PODIVUHODNĀ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
ZVĪRĀTKA ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Sŭvička
pomocnice

FRAGMENT

Až se vrátíte z tohoto parádního dobrodružství, můžete na něj vyslat další odvážné čtenáře. Stačí se vypravit na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Text copyright © Tom Huddleston, 2022

Illustrations © Sophy Williams, 2022

Translation © Anna Křížková, 2025

All rights reserved.

ISBN tištěné verze 978-80-253-7384-2

ISBN e-knihy 978-80-253-7403-0 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7404-7 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7392-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

★ ● ★ ★ ★ ●

KAPITOLA PRVNÍ

Třpytivé tůňky

● ★ ★ ★ ● ★ ★

Klárka ležela na zádech a spokojeně se nechala nadnášet teplou vodou. Nad hlavou se jí zvedaly řídké obláčky páry a hladina se na sluníčku třpytila.

Tak dostaly Třpytivé tůňky své jméno a patřily k nejkrásnějším místům, jaké kdy Klárka poznala. Hluboké tůně střídala mělká jezírka, vodopády a potůčky vyhřívané prameny, které sem proudily z hlubokých jeskyní v horském svahu. Teplota se

dokonale hodila ke koupání. Když bylo horko, voda chladila a osvěžovala, zatímco ve studených dnech, jako byl tento, se v ní člověk zahřál a uvolnil.

„To je tak příjemné, měl bys jít taky,“ řekla Klárka s pohledem upřeným na svého mladšího brášku Matýska. Seděl na břehu zabalený do fleecové mikiny.

Ale Matýsek zavrtěl hlavou. „Mně se moc nechce. Navíc chci dohrát tuhle hru.“ Znovu sklopil oči ke stříbrné krabičce,

kterou měl opřenou o kolena.

Mačkal tlačítka a hra vydávala vysoké pípavé zvuky.

Klárka věděla, že Matýsek jí neříkal úplnou pravdu. Ne že by se vody bál – veřejný bazén, kde se učily plavat všechny děti z První osady, mu nevadil. Do Třpytivých tůňek se mu však zkrátka nechtělo.

Napadlo ji, že to může být rybami, které v tůňce plavou – malá hejna stříbrných šprotů a velkých fialových sumecků s dlouhými tmavými fousky. Nebo ho třeba odpuzovaly kluzké zelené řasy, jež obrůstaly okolní kameny. Ať už bráškovi vadilo cokoliv, když se do vody neodvažoval, Klárka ho nechtěla nutit.

„Mám hlad,“ prohlásil Matýsek, když hru konečně odložil. „Už je čas na sendvič?“

Klárka si stoupla a chvíli balancovala na kluzkých kamenech. „Musí být,“ odpověděla, „protože mám hlad i já.“

Přebrodila se ke břehu a celá rozechvělá se zabalila do ručníku. Viděla odsud přímo pod horský svah na První osadu, tmavý

shluk budov rozprostřených pod jasnou, chladnou oblohou.

Městečko představovalo první lidskou kolonii na planetě Vela. Založili ho Klárčini rodiče a ostatní osadníci ze Země, když sem přijeli zkoumat místní rostliny a divočinu. Chtěli si tu vybudovat nový domov v rovnováze s přírodou.

Dnes však ulice města nezvykle utichly. Obvykle se hemžily různými vozítky, od těch malých pro jednu osobu až po obrovské elektrické kamiony naložené stavebním materiálem. Místo toho však každý, koho zrovna viděla, kráčel pěšky a nabalený ve vrstvách oblečení.

Klárka si ihned domyslela proč. První osada měla už několik týdnů potíže s dodávkami elektřiny, což znamenalo, že si nikdo nemohl nabít auto, ohřát vodu ani pustit topení. A protože se začalo ochlazovat, představovalo to značné komplikace.

Nedostatek elektřiny dopadl i na Klárčina robotického kamaráda Šroubka. Viděla na břehu jeho kulaté ocelové tělo, jak odpočívá pod stromem se zezlátým listím. Systém měl vypnutý, aby šetřil energii. Doufala, že se brzy najde nový zdroj – tyhle jeho „šlofiky“ byly čím dál tím delší a delší.

„Tak co nám táta namazal na sendviče?“ zeptala se Klárka, když si oblékla mikinu a otočila se na Matýska. „Doufám, že ne tu odpornou rybí pastu jako minu–“

Překvapeně ztichla, jelikož cosi prudce proletělo párou. Neviděla to zřetelně. Připomínalo to stín, který prosvištěl kolem Matýska a zase zmizel.

Její bratr si ničeho nevšiml. Zrovna se zabýval obsahem zabalené svačiny. Podíval se na Klárku, která jen zamrkala a promnula si oči.

„Je ti něco?“ zeptal se.

Klárka se zamračila. „Ne, jen mi připadalo... To nic. Podej mi sendvič.“

Matýsek jí podal sáček a radostně se zakousl do chleba. Potom se natáhl pro stříbrnou krabičku a zašmátral v trávě.

„Hele, to je zvláštní.“

Podíval se pod mikinu i pod batůžek. „Zmizela mi hra. Přísahám, že byla tady.“

Klárka se rozhlédla po travnatém břehu. „Někde tu být musí,“ uvažovala. „Nemohla se jen tak zvednout a někam odejít. Nebo jo?“

Matýsek měl všemožné podivné hračky. Většinu z nich sestrojila jejich maminka, inženýrka. Klárka si nikdy nebyla jistá, co která hračka umí.

Ale bráška zavrtěl hlavou. „Ne, je to jenom obyčejná kapesní hra. Už jsem byl zrovna v poslední úrovni, tak-“

Přerušil ho náhlý elektronický poplach. Klárka uslyšela kvílení sirény a ohlušující robotický hlas.

„VAROVÁNÍ!“ ozývalo se.
„VETŘELCI NA OBZORU!“

Překvapeně se otočila směrem
k Šroubkovi. Robot se zvedal ze břehu.
Oči mu blikaly a zběsile mával rukama.

„VAROVÁNÍ!“ křičel znovu.
„VAROVÁNÍ!“

Potom zamrkal, jako by si náhle
uvědomil, kde je.

„Šroubku,“ zeptala se Klárka.
„Jsi v pořádku?“

Robot přiletěl s ostýchavým výrazem blíž. „Omlouvám se,“ řekl. „V úsporném režimu se můj systém chová podivně. A teď jsem spal velmi hlubokým spánkem.“

Klárka se usmála. Věděla, že Šroubek už má trochu zrezivělá kolečka, ale přesto to byl její nejoblíbenější robot ve vesmíru – a taky její nejlepší kamarád.

„Takže sem žádní vetřelci nemíří?“ rozhlížel se Matýsek kolem sebe.

„Míří,“ pravil Šroubek a ukázal k mlze. „Z téhle strany.“

Klárka si všimla, jak se k nim z oparu nad vodou blíží velký tmavý stín. V šeru zablikalo červené světýlko a Matýsek chytil Klárku za ruku.

Potom se mlha rozestoupila a objevil se robot, mnohem větší než Šroubek a sestrojený z černé oceli. Cestou tiše bzučel a jeho jediné oko slabě svítilo.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Klárka a podivuhodná zvířátka – Sůvička pomocnice.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.